

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 652/2023-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátskou kanceláriou Ivan Syrový, s. r. o., Kadnárova 83, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/26/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/26/2019 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Dunajská Streda **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/26/2019 konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **4 500 eur**, ktoré **j e** mu Okresný súd Dunajská Streda **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Dunajská Streda **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **796,28 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 652/2023-23 z 29. novembra 2023 prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručенú 29. septembra 2023, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie svojich veci bez zbytočných prietahov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojich záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1T/26/2019. Tiež žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a ostatného spisového materiálu vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné konanie pre prečin podvodu podľa § 221 ods.1 a 2 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Dunajská Streda ČVS: ORP-852/EOK-DS-2011 z 10. mája 2016, a to po takmer piatich rokoch vedeného skráteného vyšetrovania, počas ktorého došlo k postupnej zmene v osobe policajta až štyrikrát. Opíšu chronologický priebeh napadnutého konania so špecifikáciou jednotlivých období nečinnosti okresného súdu, sťažovateľ zdôrazňuje, že dĺžka napadnutého konania je zjavne neprimeraná. Samotné prípravné konanie po podaní obžaloby (18. februára 2019) trvalo takmer tri roky a prvé hlavné pojednávanie sa uskutočnilo až 7. septembra 2020. Na ďalšom hlavnom pojednávaní uskutočnenom so značným časovým odstupom 14. júla 2021 došlo k vyhláseniu viny spoluobžalovaného sťažovateľa [§ 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] a k prečítaniu výpovede sťažovateľa z prípravného konania. V trestnej veci sťažovateľa boli okresným súdom opakovane nariadené a odročené hlavné pojednávania (napr. 29. júna 2020, 21. októbra 2020, 14. júla 2023, pozn.). Na hlavnom pojednávaní 29. septembra 2023 okresný súd oznámil, že celé konanie je nutné vykonať odznova, keďže predošlý senát konal v nezákonnom zložení. Hoci vec sťažovateľa nie je podľa neho právne ani fakticky zložitá (v konaní je návrh na výsluch piatich svedkov, pozn.), napadnuté konanie nie je právoplatne skončené ani po siedmich rokoch od podania obžaloby a pretrvávajúci stav právnej neistoty je pre sťažovateľa neúnosný. Z uvedeného dôvodu považuje ním požadované finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur za primerané, zodpovedajúce nemajetkovej ujme, ktorá mu je zdĺhavým trestným konaním spôsobovaná.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ okrem skutočnosti, že napadnuté konania trvá neprimerane dlho, dáva do pozornosti jednotlivé obdobia nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní, a to od počiatku, keď im takmer päť rokov (od 21. novembra 2011 do 10. mája 2016) trvalo, kým vznesli obvinenie, takmer štyri roky (od 10. mája 2016 do 7. septembra 2020), kým bola podaná obžaloba, pričom ani súd nekonal vo veci bez prietahov (bližšie bod 3 tohto nálezu), keď ani po vyše siedmich rokoch nerozhodol, čo sťažovateľ vníma okrem neúnosnosti aj ako stresujúce. Podľa jeho názoru to, že súd nariaďuje a uskutočňuje hlavné pojednávania, nestačí, aby bolo dodržané právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. právo na prejednanie veci v primeranej lehote.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

4. Okresný súd vo svojom vyjadrení č. k. Spr. 736/2023-20 z 19. októbra 2023, ktoré si ústavný súd vyžiadal ešte vo fáze pred predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 6 vety za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), uviedol na piatich stranách podrobný chronologický prehľad realizovaných procesných úkonov a konštatoval, že postup súdu bol vo veci plynulý. Vo vzťahu k jednotlivým obdobiam nečinnosti, ktoré namieta sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti, podal podrobné vysvetlenie s tým, že hoci vo veci nevykonával pojednávania, priebežne žiadal a opakovane urgoval zaslanie trestných spisov iného súdu a vykonával úkony smerujúce k príprave veci na pojednávanie a rozhodnutie. Poukázal najmä na opakovanú neprítomnosť spoluobžalovaného na hlavnom pojednávaní, na ktorého musel vydať príkaz na zatknutie, ako aj objektívnu okolnosť v podobe pandemickej situácie COVID-19 a prijatých opatrení, ktoré podstatným spôsobom bránili rýchlejšiemu prejedaniu veci. Aktuálne zákonná predsedníčka senátu (vec jej bola pridelená na rozhodnutie 1. februára 2023, pozn.) nepopiera fakt, že v napadnutom konaní došlo k určitému zdržaniu v postupe vo veci, ktoré nastalo okrem už spomínaných skutočností aj opakovanou práceneschopnosťou zákonného sudcu, odchodom zákonného sudcu do starobného dôchodku, viacerými zmenami zákonného sudcu z objektívnych dôvodov či nemožnosťou členov senátu zúčastniť sa na nariadenom úkone súdu. Ďalšie hlavné pojednávanie je nariadené na 31. január 2024 na účel predvolania ďalších navrhovaných svedkov na vypočutie.

5. Podľa predsedníčky súdu okresný súd vo veci konal a koná priebežne v rámci svojich možností s vynaložením úsilia vec rozhodnúť. Z uvedených dôvodov považuje ústavnú sťažnosť za nedôvodnú vrátane požadovaného finančného zadostučinenia, ktorého výšku sťažovateľ nijako neodôvodnil ani neuviedol, akými úvahami sa riadil pri určení konkrétnej sumy. Na záver poukázala na to, že okresný súd patrí medzi súdy najviac zaťažené, s najvyšším nápadom na jedného sudcu a tiež medzi súdy s najvyšším počtom vybavených vecí. Uvedené navrhla zohľadniť ako okolnosť hodnú osobitého zreteľa pri rozhodovaní ústavného súdu o priznaní primeraného finančného zadostučinenia.

6. V doplnenom vyjadrení č. k. Spr. 763/2023-42 z 12. decembra 2023 predsedníčka súdu skonštatovala predvolanie troch svedkov a zástupcu poškodenej spoločnosti, ktorých výsluch sa má na nariadenom pojednávaní 31. januára 2024 uskutočniť, ako aj vypracovanie štatistického listu vo vzťahu k zomrelému spoluobžalovanému [REDAKOVANÉ].

III.2. Replika sťažovateľa:

7. Sťažovateľ vo svojej replike k vyjadreniu okresného súdu poukázal na to, že podstatný je nielen prehľad úkonov, ale aj ich kvalita, ktorá podľa neho miestami nebola na požadovanej úrovni, keď za najzávažnejšiu chybu považuje zmenu prísediacej bez zákonného dôvodu, v dôsledku čoho sa muselo opakovať dokazovanie. K zdržaniu došlo podľa jeho názoru aj v dôsledku opakovaného ospravedlňovania sa spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] a pokiaľ ide o pandémiu COVID-19, tak z prehľadu jednotlivých procesných úkonov je zrejmé, že nemala na prebiehajúcu vec skoro

žiaden vplyv a že najčastejšou príčinou odročenia bola neschopnosť súdu zabezpečiť obvineného, ktorý sa zámerne vyhýbal trestnému konaniu. V ostatnom poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R.č.10/1-2011) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“).

7.1. Zároveň si sťažovateľ v replike uplatnil aj náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 796,28 eur.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, lebo na základe podaní účastníkov je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

9. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov spočíva v konštatovaní nečinnosti okresného súdu s dôrazom na skutočnosť, že v čase podania ústavnej sťažnosti v napadnutom konaní nebolo o trestnom obvinení sťažovateľa právoplatne rozhodnuté ani po viac ako 7 rokoch od vznesenia obvinenia a viac ako 4 roky od podania obžaloby.

10. Z obsahu spisového materiálu síce nevyplýva, že by sťažovateľ využil sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, ktorú inak ústavný súd vo svojej judikatúre spravidla považuje za účinný prostriedok nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. II. ÚS 31/09, IV. ÚS 296/2010, IV. ÚS 113/2012, II. ÚS 531/2017, III. ÚS 263/2021, I. ÚS 339/2022, I. ÚS 637/2022). Podanie sťažnosti pre nečinnosť pred podaním ústavnej sťažnosti však ústavný súd nepovažoval v individuálnych okolnostiach prejednávanej veci za nevyhnutné, keďže s ohľadom na doterajšiu celkovú dĺžku namietaného konania je zjavné, že by nebola schopná splniť svoj účel (napr. I. ÚS 697/2022). Preto po prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie pristúpil k jej meritórnemu posúdeniu.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 120/2018) a môžu byť ústavným súdom posudzované spoločne.

12. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie označeného základného práva ústavný súd vychádza aj zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu, ale aj osoba, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ktoré nastupuje až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 118/2019).

13. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť v každom súdnom konaní (teda i v trestnom konaní) taký procesný postup, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty strán (III. ÚS 233/2021). Táto povinnosť súdu je implicitne obsiahnutá aj v § 1 a § 2 ods. 7 Trestného poriadku. Podľa § 247 ods. 5 Trestného poriadku pri nariadení hlavného pojednávania urobí predseda senátu všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie jeho riadneho priebehu a na to, aby vec bolo možné prejednať

a rozhodnúť bez jeho odročenia. Pokiaľ ide o význam veci pre sťažovateľa, vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzuje prísnejšie než doba konania v civilných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania (m. m. II. ÚS 32/03, III. ÚS 183/05).

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, správanie účastníka (strany) súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07) a v tejto súvislosti znova opakuje, že primeraná lehota na konanie v trestných veciach sa musí posudzovať prísnejšie, a to práve v dôsledku mimoriadne citelnej zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený (II. ÚS 32/03, III. ÚS 655/2014, I. ÚS 153/2021).

15. V konkrétnom posudzovanom prípade sťažovateľa ústavný súd nepostupoval striktne podľa uvedených kritérií, a to pre neprimeranú dĺžku trestného konania (viac ako sedem rokov od vznesenia obvinenia a viac ako štyri rok od podania obžaloby) s absenciou právoplatného rozhodnutia vo veci. Takéto neprimerane dlhé konanie zo strany všeobecného súdu *prima facie* odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a rovnako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vo vzťahu k strane, ktorá je subjektom takéhoto konania.

16. Ústavný súd vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že už zo samotnej dĺžky vedeného trestného konania (v čase rozhodovania ústavného súdu v trvaní viac ako siedmich rokov celkovo, z toho viac ako štyroch rokov na príslušnom súde) bez potreby podrobného skúmania dlhších časových úsekov medzi jednotlivými procesnými úkonmi možno vyvodiť, že vo veci konajúci súd nerešpektoval zásadu rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a spôsobil tak extrémne prietahy, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné. Ide o konanie výrazne presahujúce akceptovateľnú dĺžku trestného konania na súde prvého stupňa.

17. Okresný súd pritom vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti nijako nepopiera ani nevyvracia tvrdenie sťažovateľa, že v danom prípade nejde o právne ani fakticky zložitú vec, a žiadnym spôsobom nespochybnil ani sťažovateľom časovo vymedzené obdobie jeho nečinnosti. Odhliadnuc od uvedeného, ústavný súd pripomína svoju judikatúru, že ani právne či skutkovo sebanáročnejší prípad nesmie trvať v právnom štáte dlhú dobu (m. m. I. ÚS 688/2014, I. ÚS 434/2021, I. ÚS 405/2022). Ospravedlniť takúto dĺžku trvania trestného konania nemôže ani skutočnosť, že sa spoluobžalovaný (dnes už nebohý ██████████) nezúčastňoval na hlavnom pojednávaní, pričom sám sťažovateľ (ako strana konania) k prietahom v konaní neprispel.

18. Ústavný súd k obrane okresného súdu týkajúcej sa nepriaznivej pandemickej situácie a s ňou spojených opatrení uvádza, že dĺžka posudzovaného obdobia bola ústavne neprimeraná už pred pandemickou situáciou, avšak v dôsledku jej pretrvávania prispela k celkovej dĺžke konania. Podľa ústavného súdu však ani epidemiologická situácia nepredstavuje zásadnú prekážku pre fungovanie súdnictva (III. ÚS 421/2020). Tiež konštatuje, že dĺžka súdneho konania by mala v „rozumnej miere“ zodpovedať intenzite faktorov, ktoré môžu konanie predlžovať (III. ÚS 49/01).

Okrem toho v danej veci k dĺžke konania prispeli aj pomerne časté zmeny sudcov a procesná chyba v obsadení súdu.

19. Obvinený má v trestnom konaní právo, aby o jeho obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabráňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (rozsudok ESLP z 27. 6. 1968 vo veci Wemhoff proti Nemecku, sťažnosť č. 2122/64, bod 18).

20. Trestná vec sťažovateľa v čase rozhodovania ústavného súdu stále nie je skončená, dokonca ani len rozhodnutá. Termín ďalšieho hlavného pojednávania je nariadený na 31. január 2024 a nie je pravdepodobné, že by na ňom došlo k vyhláseniu rozsudku. Takto potom ani snaha okresného súdu v danom čase postupovať v konaní plynule a vec priebežne prejednať nič nemení na záveroch ústavného súdu, že celková neprimeraná dĺžka trvania predmetného trestného konania vedeného súdom prvej inštancie výrazne vybočila z rámca požiadavky dosiahnutia konečného rozhodnutia vo veci v primeranej lehote, čím bolo nesporne zasiahnuté do ústavne zaručeného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu). Okresný súd nesie plnú zodpovednosť za nečinnosť v danej veci, ktorú nemožno ničím ospravedlniť.

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

21. Prieťahy či nečinnosť všeobecného súdu v konaní sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah súdu proti základným ústavne zaručeným právam a slobodám. Z tejto fakticity vyplýva, že porušenie práva na primerané súdne konanie nemožno dodatočne napraviť. Ústavným príkazom konať možno zabrániť, aby nedošlo k ďalším prieťahom [čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde], ale už raz vzniknutý prieťah odstrániť nemožno. Za porušenie tohto práva možno len poskytnúť primerané finančné zadosťučinenie [čl. 127 ods. 3 ústavy, § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde].

22. Keďže napadnuté konanie v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti nie je stále skončené, ústavný súd formuloval všeobecnému súdu príkaz konať (bod 2 výroku nálezu).

23. Ak ide o primerané finančné zadosťučinenie, jeho zmyslom je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

24. Prihliadajúc na navrhovaný petit v ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur, ktoré on sám považuje za spravodlivé vo vzťahu k predmetu konania a rozsahu okresným súdom spôsobených prieťahov, ako aj dlhoročnej pretrvávajúcej právnej neistote a stresu sťažovateľa vyplývajúcich z absencie právoplatného rozhodnutia v trestnej veci.

25. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd podobne ako ESLP vychádza zo zásad spravodlivosti, v zmysle ktorých sa spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Sťažovateľom

požadovanú výšku finančného zadost'učinenia považoval za nie celkom adekvátnu týmto konkrétnym okolnostiam a na tomto mieste pripomína, že cieľom priznania primeraného finančného zadost'učinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu.

26. Pre konštatovanú nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní, osobitne okresného súdu, a intenzitu zásahu do namietaných práv sťažovateľa ústavný súd považoval za primerané finančné zadost'učinenie priznanie sumy 4 500 eur (bod 3 výroku nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľa nevyhoviel (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

27. O náhrade trov konania pred ústavným súdom ústavný súd rozhodol podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde a uložil okresnému súdu zaplatiť ich sťažovateľovi v celkovej sume 796,28 eur.

28. Pri vyčíslení náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Advokátovi patrí náhrada trov konania za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (príprava a prevzatie právneho zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a replika sťažovateľa) v hodnote 3 x 208,67 eur a režijný paušál 3 x 12,52 eur. K náhradám je potrebné pripočítať DPH v sadzbe 20 % zo sumy 663,57 eur, t. j. sumu 132,71 eur. Trovy konania tak predstavujú sumu spolu 796,28 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu